36

pea-ema-le ja rõõmsamalt hingäda: võõras, sest et kittsas naiste nägu oli, nüüd hää-alalisega, oma vanna tuleviku pääle mõtlda tahtis. Sõst päävä hommorgule talli Majori herr õige ülesalt ma-ma-ma-ma ülev, nüüd pääd nimme ja meelega nimme patsper-niste jaoma preili-prole minemä, ker ka oma hommorguse patsperiinsta teel Majori maja poole-talemaa olli. Nii paiva nemä poole-tee pääl kohta, kon ilusa preili meel ja mõte nagoni peri olli, õige Majo-nõudmiste ja püüdmistele. Tema vahitsp ja paller alandlikult and-ei ta enne nii tuisu-pää olnu, nüüd noorembe ormu nõudmiste maarner püdenu. Lihtsalt ütelä: Ehe mitt nein-epa tahte valitse-niiste ehmalt vasta sai, and ta siigi wiimate perrä, nüüd nag-sai üle õmelik naar, nelle saja päävät eyalt nägija kuulja õigu-seja ütelda võõse: „Naa olluva tõine tõisele õnwa loodu!"

Majori herrä saja päävät, kuna palju peenikeisi luina ejandit ja enändit, noori herri nüüd preilit, ja pääle-gi real naesempi-luina nadanidse noom olli, — sis nend, nool nalja peraste, Majori-kuttsar, motipilt paaru ja tsodu, kuija kindralli kingitsu roiva läjä, and-roha ja täke' vinda, mullatte nõõga punsa pääle, Kõige-tähniga rubrä päätä, — ja talli nii sapelite peldä. Oh teda imelt, mi-nüüd tarepiste tendse! Kõik punel epanä, ja enändi, peenikesi-preili, ja pruske' noorekesrä; kumardiva maani teda, kui kunagi punet, ja kõrgeste ar-wustetu kindralt. Ka temä pere-meer, Major, nüüd rattne perenaine teretiva teda fõrahimult, ja ampar-tsimalt. Kõik ülembä ja alamba arwustiva teda, nii alandlikult ja punerste, kui naa eäle nõõfera ehe mõistsa. Temä epili naa-hemäst imstellema, et ta nagoni tõine rõõmuline ja vaesmulen om, kui endine olatu tarepiis. — Sest Majori herrä saja ei pumi-ta enämb omma ennitske kortsi; Majori maja; see näer tälle liiga olatu elo-faisar olewat, üle Majori tarepiis olla. Temä meel-olli see õtpkui ime-asi; kuir üt inemine nii alata elo-faisasse vahele mõistap olla. Ta jätt oma ennitse leina nonenda; Majo-ja ta noore prowwa Jaanaga, nüüd läts kuninga manu, koho-teenistust otsma. Kui temä kuninga manu sai, — nüüd kuningas teda nägi, — awwust ka see teda, kui kunagi kindralli; nüüd and-tälle õige kallimba ja ülembä kindralli rotsse elämise torbir. Nüüd olli ennitsel tarepiisil „õun kolon, kuhugi pääl," ja ta olli, kui kunagi õige ülems kindralt, kuninga teenistusen, punerste ja viiskorta, kõigist lugu peetawalt, nüüd awwustedale, ülemtsst nüüd alamtsst. — Temä nonemb reli, Majori kuttsar, sai oma herrä saja päävät, selle ormu ofolisen, et teda prüür kingitur sai, nüüd temä läts punes-rõõmuga omma kunja kodo, üle kümne aasta. —

37

End kindralle jaanu nooremb reli ei tija nüüdgi real omast kaas-teenjäst, kuttsrist midagi muud, kui et ta Majori kuttsar om. Tema olli nüüd oma punerse paisusen nõõga ottlikult, nii et kõik temäst olamba ülemtä teda nõõga nareva, kõige rahemba kui esi-tuse nüüd nea man. End kuningar päli temäst jällegi punet luku, ja kõige punerema kui rahemba orja manu, nüüsüli üter ülembä kindralli kääse ka nõowa. Nii nagi noore-kindralli oma päi-näst päiwani, aastast aastani korgember ja punerember, nüüd selle perrä ka aasta palk kallimber, mille läbi riimate nagoni riimuer-meher sai. — Mõne aasta peräst naas temä ka igatsüse oma kodo perrä tundma, nüüd temä nõtt nõuer kuninga käest luba pallelda, kodo sõi-ta, nagma esä kaema, kost ta ja enämb kui kolmtsto-aastaiga orä om olnu. Tõisspäewal olli ta ka kuninga een luba pallemaa, nüüd sõita, ker teda muidgi, ilma peelmädä minnä lubar, ja pääl nütidä, nii palju kui juda soowis, king kinnitap. —

Kolmanda-mal päewal sõitsi meest poti-kohertega, kodo poole, kui tuld. Mõnigi päew ja öö sai tuliste elefi sõidetus, kooni ri-mane kodo lähkon olles jaanu ette talli, kost paljalt peni koorema maad, sõitt rentsa, kodo olli. Ta lätsi uhkeste, kui kunagi punet kind-rali jaana-ülemba ette, nüüse oma esä mõisahe sõita saasi kohetsit, nõnna kinda selle sõida esst. Jaana-ülemb nüüse temä esä mõisa-ni sõita esst saasi koherte pääle nellikümmend rublit. Kindrall naas jaana-ülembat punerse punga hagerma, ja ütel: „Tohoh, ilma ime! Sõja sõitme rentsa sõidu-pääle, tahate nii palju raha saada. Mis õigusega teie sis nii punert punma nõuwate?" Jaanaülemt kostе: „Terweliku õigusega. Sest ei ole sedagi palju, nii mina pea-si koherte sõida esst rubla rentsa pääle sõta." „Mis pitku teie ajate' ütel kindrall, „sinnä ei ole enämb kui päiste rentsa maad!" Jaana-ülemb kostе: „Jah, ennе olli küll päise rentsa, ent hõst laani, kui rana-patt pun-pääle elämä om lõõni, nüüp tee ümbre ilmlik-pika poo, nõst täur nelli kümmend rentsa maad saap. Kümme aastat jõ riigu, kui ütegi elawä inemise, ei ka elägä jalg üle poo näinni ei ole, sõst see ei jää nõtsk enämb ello, ker pääle üle läsp minemä."

Jaana-ülemba pletis, pelatäsist sooft, nond noore-kindralli pun-re punga noorma, nüüd ta ütel jaana-ülembäle: „Lasse kohetse ette panda, kui sis kümme aastat rentsi ülepoo sõita ei ole julenu, — sõida mina tasumbä-õige kaalt jällegi elefi, kooni nimitetsa mõisani."

Jaana-ülemb naard esimadelt, ukkile kindralli julgutse üle, nüüd nõsk talli-poisil kohetse ette panda, kuna kuttsar herrnast ruttu võõile pand, kindralliga sõitma minnia. Kuttsri nägi naasja jalon nüüdlik tõrna, kui kindrall tee-äänäsu man, mis poo-teest